אבודים בנמל

370 המטיילים הישראלים החוזרו ב־ משך קרוב לשעתיים בשדה־התעופה של טנריף כש־ מטוס הג׳מבו של אל־על ממתין להם על המסלול יותר מארבע שעות. בגלל חוסר תיקשורת בין אנשי היסתור — נוסף פלוס ובין צוות המטוס, נאלצו הנוסעים לרוץ כמו עדר אל מדרגות המטוס, כדי להבטיח לעצמם מקום ישיבה בטיסה הארוכה.

הגישו הדיילים ארוחת־ערב לנוס־ עים. שש וחצי שעות אחרי ההמ־ ראה עמד הג׳מבו לנחות בנמל־ התעופה הדרומי של טנריף, האי הגדול ביותר מתוך 13 האיים ה־ קנריים, מול חופיה המערביים של אפריקה.

האקלים באי הוא נוח — בדרך־ כלל בין 17 ו־24 מעלות. בחופים יש חול שחור, בגלל ההתפרצויות הוולקניות שפקדו את טנריף. בלב האי הרים בגבהים שונים. במרכזם פיסגת טיידה (3718 מטרים), הר־ געש הפולט גאזים בלבד. שטח גדול מהאי מכוסה בגידולי בננות — אין סוף שטחים של בננות.

הרמקול במטוס הודיע, שלפני הנחיתה נקבל ארוחה קלה. הכוונה היתה לעוגיה אחת בלבד, בגודל של קופסת־גפרורים, ומיץ תפוזים עם מים בקופסת קרטון, במישקל 100 גרם. זו היתה הארוחה היחידה והחרונאה שקיבלו נוסעי היסתור לטנריף, מאז חצות־הלילה ועד ל־ שעות־הצהריים.

כשנחתנו בנמל־התעופה של טנ־ ריף שרר עדיין חושך. השעה היתה 7 בבוקר. השמש זורחת קצת לפני השעה 8.

המיזוודות בחוץ

אין מבצעים בדיקת־מכס. עוברים מהר את בדיקת הדר־ כונים. האוטובוסים של חברת אולטרה־מאר, שעימה עובדת היס־ תור, ממתינים ביציאה.

מכאן ועד לבתי־המלון שלנו, ב־ פוארטו דה־לה־קרוז, אורכת הנסי־ עה כשעה וחצי. ממתינים בתוך האוטובוסים כשעתיים, עד שיוצ־ אים לדרך. המדריכים של היסתור מחפשים מיזוודות בטרמינל.

בינתיים השמש עלתה בשמיים. בדרך אל פוארטו דה־לה־קרוז („נמל הצלב״) הנוף יבש, הרריי. הרי־גע בלתי־פעילים באופק, ו־ הים במרחק מאיתנו בצד ימין של הכביש.

לפוארטו דה־לה קרוז מגיעים ל־ פני השעה 11. התיירים הישראלים נפרדים עם הכניסה לעיר הנמל הזו. הם מתפזרים בכמה בתי־ מלון, לפי בחירתם — בני ארבעה וחמישה כוכבים.

מלון מריטים בן 18 הקומות פועל כבר שנה וחצי, אך יש לו בעיות בתיפקוד: המעליות.

אנשי היסתור, המלווים את ה־ מטיילים, כוללים ארבעה מדריכים. אחראית עליהם מדריכה ותיקה, שבילתה בטנריף שלושה חודשים בשנה שעברה. שמה הניה לימור. היא מזהירה אותנו לא לבזבז את הזמן, להשאיר את המיזוודות ואת החפצים על המידרכה, מול המלון, וללכת לבקר בעיר. רק אחרי ה־ שעה 12 בצהריים יתחילו להכניס את המיזוודות לחדרים.

בשעה 1 בצהריים היו המיזוודות עדיין ברחוב.

מי יהיה אחראי אם נישאר ללא מיזוודות?

חברת היסתור מציעה: תעשו ביטוח מיוחד אצלנו, תמורת 10 דולר.

האם אפשר לעשות ביטוח נגד הסבל שעבר על המטיילים במלון מריטים, שנזקקו לעלות ברגל ל־ חדריהם, עד לקומות העליונות של המלון בן 18 הקומות, בגלל התקלות הרבות במעליות? מתוך חמש המעליות הקטנות של המלון, שבכל אחת מהן יכולים להיכנס רק חמישה נוסעים, פעלה אחת או שתיים, ומה זה באופן בלתי־סדיר. מחוסר ברירה עלו וירדו הנוסעים במדרגות.

מדריכי היסתור טוענים, שרק עכשיו נתגלה להם בעיית המעליות ולכן המשיכה החברה לאכסן מטיי־ לים במריטים. אך בשיחה עם עו־ בדי המלון נודע לי שמזה שנה יחצי, מאז שהמלון נכנס לתיפקוד מלא, עושות המעליות בעיות. מדוע התעקשה היסתור לחתום גם השנה על חוזה עם בית המלון הזה?

פוארטו דה־לה קרוז מלאה בבתי־ מלון יפים.

אך מי בעצם אחראי לנוסעי היסתור?

על שאלה זו משיבה היסתור בחוברת שהיא מחלקת לקהל. ה־ הסבר מעניין:

„אנו משמשים אך ורק כסוכניך וכשלוחיך כלפי אותם גורמים וגו־ פים. אין לנו ולא יכולים להיות לנו פיקוח או שליטה כלשהם על הגורמים והגופים השונים הנוטלים חלק במתן השירותים לך במיסגרת חבילת התיור שבחרת.״

אז מי אחראי?

אז מי אחראי? המוביל, חב־ רת אולטרה־מאר, המייצגת את היסתור בקשריה המיסחריים עם והנה הפרק המפתיע ביותר בה־ צהרה, הפוטרת את היסתור מכל אחריות כלפי לקוחותיה: „לא חלה ואף לא יכולה לחול עלינו אחריות כלשהי כלפיך בכל הקשור למתן השרותים. איננו אחראים בצורה כלשהי לגבי מעשה או מחדל כל־ שהו של נותני השרותים הנ״ל ודברים אלה אמורים גם לגבי ה־ בתי־המלון וגופים אחרים בטנריף, ואשר מספקת את האוטובוסים ו־ מארגנת את הטיולים ואת ערבי־ הבידור?

על כרטיס השתתפות באחד ה־ טיולים היה כתוב, בספרדית בל־ בד, שאולטרה־מאר אינה אחראית בשום צורה לנזק או לסבל מכל סוג שייגרמו לקונה הכרטיס. שאל־ לבית־חרושת לדיברי עור ולבית־ חרושת לקרמיקה? האם פה לא היה קייט חשד כזה?

הטיול היפה ביותר היה להר־ הגעש טיידה. הנוף שבדרך גיר־ אה כמו נוף מהירח. ניתן לע־ לות אל פ ת ההר באמצעות רכ־ בל, עד לגיבה 3500 מטר. בעיר פוארטו דה־לה־קרוז לא ראינו ב־

הרפתקה ספרדית של קבוצת תיירים ישראליים שיצאה לאיים הקנריים

ואילו תלאות עברו עליהם במירוץ הנואש אחרי הנופש המובטח

עה כשעה וחצי. ממתינים בתוך האוטובוסים כשעתיים, עד שיוצ־ אים לדרך. המדריכים של היסתור מחפשים מיזוודות בטרמינל.

בינתיים השמש עלתה בשמיים. בדרך אל פוארטו דה־לה־קרוז („נמל הצלב״) הנוף יבש, הרריי. הרי־געש בלתי־פעילים באופק, ו־ הים במרחק מאיתנו בצד ימין של הכביש.

לפוארטו דה־לה קרוז מגיעים ל־ פני השעה 11. התיירים הישראלים נפרדים עם הכניסה לעיר הנמל הזו. הם מתפזרים בכמה בתי־ מלון, לפי בחירתם — בני ארבעה וחמישה כוכבים.

על חוזה עם בית המלון הזה? פוארטו דה־לה קרוז מלאה בבתי־ מלון יפים.

אך מי בעצם אחראי לנוסעי היסתור?

על שאלה זו משיבה היסתור בחוברת שהיא מחלקת לקהל. ה־ הסבר מעניין:

„אנו משמשים אך ורק כסוכניך וכשלוחיך כלפי אותם גורמים וגו־ פים. אין לנו ולא יכולים להיות לנו פיקוח או שליטה כלשהם על הגורמים והגופים השונים הנוטלים חלק במתן השירותים לך במיסגרת חבילת התיור שבחרת.״

אז מי אחראי?

אז מי אחראי? המוביל, חב־ רת אולטרה־מאר, המייצגת את היסתור בקשריה המיסחריים עם מובילים, בתי־המלון, מקומות הש־ היה והלינה, המיסעדות ובתי ה־ אוכל.״

ואם זה אינו מספיק, מציינת היסתור בסיכום: למניעת ספק, לא תחול עלינו כל חובה או אח־ ריות בכל מיקרה של נזק שייגרם לך או לרכושך במהלך הטיול.״

אוטובוס תוכים

הישראלים, שרבים מהם הגיי־ עו הנה כדי לערוך קניות של מוצרי חשמל, הלבשה (נעליים מעור נחש תמורת 50 דולר!) מצלמות ומוצרים אחרים, המתינו ליד החנויות עוד לפני שעת ה־ פתיחה.

אנשי טנריף יודעים מה זו תיי־ רות. אם ברצונך לבקר בפרק ה־ תוכים הנפלא של עיר־הנמל, תעלה לאוטובוס המיוחד של הפרק, ש־ עליו צבועים תוכים, והגיע חינם אל היעד. אם אתה רוצה לבקר בקאזינו של פוארטו דה־לה־קרוז, תעלה למונית והנהג לא יבקש ממך תשלום. בשער הקזינו הוא יקבל את דמי הנסיעה מהשוער.

מחיר נסיעה במונית הוא זול. ממלון מריטים ועד למרכז העיר, מרחק של כ־4 קילומטרים, עולה הנסיעה 155 פסטוס, שהם כ־50 שקל. ארוחה מלאה במיסעדה עולה פחות מ־5 דולר. במועדון־הלילה טרלאו־מרטינז, שבו מציגים בלט ספרדי וריקודים בסיגנון פלמנקו, נילחם איתנו המלצר כדי למלא שוב ושוב את הכוסות שלנו ב־ שמפניה. נאלצנו לשתות בקבוק וחצי של שמפניה, וכל זאת במ־ חיר של כרטיס־כניסה למופע: 1100 פסטוס שהן כ־340 שקל. כ־ ששאלתי מדוע הנדיבות הזאת ב־ שמפניה, השיב מישהו ספק ברצי־

(המשך בעמוד 69)

גן־עדן

באיים הקנריים. בתמונה למעלה מימין: שמש על חוף האוקיינוס האטלנטי של האי טנריף, ופיסגת הר־הגעש המפורסם טיידה (3718 מטר). חופים של אין סוף, נשים יפות, אקלים של אביב נצחי, חנויות פטורות ממכס, מועדוני־לילה וברים פתוחים עד הבוקר.